

Predica de la Krefeld

(Știu faptele tale, că nu ești nici rece, nici fierbinte – Apoc. 3:15)

Duminică, 2 ianuarie 1988 ora 10⁰⁰

Ewald Frank

Laude și mulțumiri Domnului. Noi credem ceea ce am cântat și ne aducem aminte de ceea ce a fost vestit, deja, ieri. Același Ioan care a adus mesajul și a pregătit calea Domnului a zis: „*eu vă botez cu apă, spre pocăință, dar Cel ce vine după mine,... El vă va boteza cu Duhul Sfânt și cu foc*”. Acesta este mesajul lui Dumnezeu, care a fost vestit de la început. Cine urmărește aceste urme dumnezeiești acela ajunge până la prorocul Ioel sau Isaia, unde deja este scris: „*Așa vorbește Dumnezeu: în zilele de pe urmă voi turna din Duhul Meu peste orice făptură*”.

Din cauza acestor numeroase dezvoltări false din mișcarea pentecostală, noi avem o anumită teamă de tot ce se poate întâmpla și trebuie să se întâmple în mod supranatural. Trebuie să punem deoparte această teamă și să ne așteptăm la faptul că Dumnezeu poate dărui lucruri autentice prin harul Său; și le va dărui. A fost spus destul de clar: dacă noi putem deosebi ce a fost greșit și din ce cauză s-a dezvoltat totul greșit, atunci haideți să ne așteptăm la faptul că Dumnezeu este în stare să refacă totul bine.

Ieri, predica Cuvântului, nu predica unui frate care stă aici, în față, sau a altuia, ci predica Cuvântului ne-a arătat cheia: înaintea ungerii cu Duhul trebuie să aibă loc nașterea din nou și înnoirea prin Duhul. Dacă nu se întâmplă așa, atunci omul este uns în domeniul al doilea și face lucrări mari, dar în interior el rămâne ceea ce era și mai înainte. Ba chiar se poate întâmpla ca el să devină și mai rău ca înainte, în ciuda ungerii Duhului, fiindcă atunci el se simte foarte încrezător în sine, superior tuturor celorlalți și nu se mai poate controla.

Calea lui Dumnezeu ne-a fost arătată, deja, în predica fratelui Branham pe care am tradus-o aici, cu titlul „**VOI TREBUIE SĂ FIȚI NĂSCUȚI DIN NOU**”. În această predică, fratele Branham a spus de cel puțin două, trei ori: „Mai întâi are loc nașterea din Duhul, iar după aceea umplerea cu Duhul”. Dacă cineva este născut din nou, atunci el este o făptură nouă. „*Cele vechi s-au dus: iată că toate lucrurile s-au făcut noi*”. Este biblic acest lucru? Da! Amin. Putem s-o trăim? Da. Noi trebuie s-o trăim! Fratele Branham a spus și evidențiat și acest lucru, deseori: „Nu «ați putea fi născuți din nou», «aveți voie să fiți născuți din nou» sau «doriți să fiți născuți din nou». Nu, nu! Ci «voi trebuie să fiți născuți din nou, altfel nu puteți vedea Împărăția lui Dumnezeu»”. Cu toate acestea, după nașterea din nou mai sunt lucruri care trebuie să fie dezbrăcate, iar acesta este un lucru pe care, probabil, oamenii nu-l înțeleg.

Astăzi va trebui să mă stăpânesc ca să nu fiu cuprins, din nou, foarte puternic de Duhul lui Dumnezeu, astfel încât să am un debit verbal și un volum mai puternic, care nu face bine vocii mele. Eu cred că nu depinde de mine, sau de debitul meu verbal ori de volumul vocii, ci depinde de faptul ca Duhul lui Dumnezeu să fie deja în voi, ca receptori; depinde de faptul ca voi să fiți dispuși, să fiți pregătiți să ascultați, să primiți fiecare Cuvânt și să răspundeți cu „da” la acesta.

Azi vom cerceta unele lucruri, cu ajutorul lui Dumnezeu și nădăjduiesc și cred că Dumnezeu este prezent, iar aceste adunări vor produce rod pentru veșnicie, că în aceste adunări se va întâmpla ceea ce nu s-a mai întâmplat înainte; atât de profund, atât de amplu, astfel încât să fie o binecuvântare pentru noi și pentru mulți alții.

Înainte ochilor și în inima mea am multe Cuvinte ale lui Dumnezeu și vom vorbi despre acestea cu un singur scop: spre zidirea Adunării Dumnezeului Celui viu, spre desăvârșirea ei, pentru ultima lucrare de slujire care ne stă înainte. Iar dacă cineva mai este de părere că Dumnezeu va folosi doar un singur om pentru aceasta, atunci trebuie să vi se spună că Dumnezeu va folosi întregul Său Trup, toate mădulele; toți vor fi așezați, fiecare la locul lui, în domeniul și cu sarcina lui. Știți cu toții, Dumnezeu a trimis persoane individuale ca să aducă mesajul, dar mesajul n-a fost gândit doar pentru acestea, ci acest mesaj a fost adresat întregii Adunări. Trebuie să știm lucrul acesta: Dumnezeu a vorbit întotdeauna îngerului Adunării. Acest lucru l-am înțeles. Dar, de fapt, cui i-a fost adresată, în cele din urmă, această vorbire? Întregii Adunări. De aceea este scris la începutul fiecărui mesaj din Apocalipsa, adresat epocilor Adunării: „*Îngerului Adunării din... scie-i...*”. Iar la încheierea fiecărui mesaj este scris: „*Cine are urechi să asculte ceea ce zice Adunărilor Duhul*”. Acolo nu este scris: „*Ce are Duhul de spus îngerului*”, ci este scris: „*Ceea ce Duhul are de spus Adunărilor*”. În aceste zile noi trebuie să ascultăm ceea ce Duhul spune Adunărilor. Trebuie să răspundem la aceasta. Și așa cum am spus, fiecare în parte trebuie să se aștepte ca el să primească ceea ce a făgăduit Dumnezeu.

Doresc să amintesc și acest lucru, astfel încât să nu existe niciun fel de duh de idolatrie în mijlocul nostru. La început, când Adunarea primară s-a strâns pentru rugăciune, ei nu s-au rugat doar pentru unul, ci pentru toți slujitorii: „*dă putere robilor Tăi să vestească Cuvântul Tău cu toată îndrăzneala*”. Fratele nostru Iosif Baranovski, care s-a întors de curând din Zair, mi-a spus: „Frate Frank, te va dura ce îți voi spune; dar oamenii fac din tine și din fratele Branham ceva de necrezut”. Eu voi face tot posibilul să distrug așa ceva; și dacă eu nu reușesc, atunci o va face Dumnezeu, astfel încât oamenii să fie dați de rușine și să-și îndrepte privirea doar spre Domnul. Ultimul lucru care ni s-ar putea întâmpla ar fi ca oamenii să facă din noi ceva ce nu se cuvine. Eu știu că acest duh de idolatrie nu este tânăr, ci este foarte bătrân. Dar n-are ce căuta în mijlocul nostru! În mijlocul nostru trebuie să domnească doar Duhul lui Dumnezeu.

Știți cu toții că în timpul apostolilor s-au întâmplat două lucruri, consecutiv. Atunci când prin mâinile apostolilor s-au făcut multe semne și minuni în norod, oamenii au strigat: „*Zei s-au coborât la noi în chip omenesc*” și au vrut să le aducă jertfe. Când Pavel a auzit lucrul acesta și-a rupt hainele și a strigat: „*Și noi suntem oameni de aceeași fire cu voi*”. Și așa și rămâne! O chemare divină nu face dintr-un om mai mult decât un copil al lui Dumnezeu ca toți ceilalți; doar că el are o răspundere mai mare.

Nu vă supărați dacă fac, aici, o observație în public, dar fiul prorocului permite oamenilor se i se adreseze cu apelativul „doamne” („lord”). Oamenii vin la el și i se adresează cu: „*Bună dimineața, doamne!*” Dacă un om dorește să fie dat afară atunci el să încerce să facă așa ceva și cu mine.

O, eu n-am pronunțat expresiile în germană. Eu presupun, întotdeauna, că fiecare german vorbește două sau trei limbi, sau cel puțin engleza. Da, oamenii chiar i se adresează cu „*Bună dimineața doamne!*”, în loc de „*Bună dimineața, domnule!*”, dacă este vorba de cineva necunoscut; sau „*Bună dimineața, frate!*” este mai potrivit! Nu, nu! Acest duh de idolatrie trebuie interzis în Numele lui Isus Hristos din Nazaret. Acest duh trebuie interzis, o dată pentru totdeauna. Noi nu suntem mai mult decât

praf și cenușă. Pavel a spus: „*Dumnezeu a făcut din noi, apostolii, oamenii cei mai de pe urmă... am ajuns ca gunoiul lumii acesteia, ca lepădătura tuturor*”.

Trebuie să spunem unele lucruri fiindcă toți așteptăm ca Duhul lui Dumnezeu să se coboare. În aceste zile am spus „timpul este aproape”; de asemenea am mai spus „timpul a sosit”. Iar timpul, într-adevăr, a sosit acum, ca noi să ajungem la desăvârșire. În această legătură voi cita unele Cuvinte. Dar înainte de aceasta, haideți să ne ridicăm și să ne rugăm încă o dată. Toți să ne rugăm și să aducem înaintea Domnului această Adunare.

Tată ceresc, venim în prezența Ta sfântă. Dorim să trăim o slujbă dumnezeiască, Doamne, ca și când Tu ai fi aici la dreapta mea și eu să fiu conștient că Tu ascuți, că Tu ești prezent și că eu port o răspundere în prezența Ta sfântă. Doamne, același lucru să se întâmple cu noi toți, să fim conștienți că nu stăm înaintea unor oameni, ci în prezența lui Dumnezeu, astfel încât Dumnezeu să ne poată vorbi.

Credincios Domn, Te rugăm dăruiește înțelegere, dăruiește descoperire, dăruiește har astfel încât noi să ieșim afară din acești pantofi de copii. Scoate afară din noi tot ce este rău, tot ce nu este în concordanță cu deplina cunoaștere a Cuvântului Tău sau cu descoperirea pe care ai dăruit-o Tu. Doamne, fă-ne una; să fim una în Tine, una în Cuvântul Tău, una în Duhul Tău. Tu să fii Capul, iar noi să fim Trupul.

Iubite Domn, ne rugăm împreună așa cum au făcut-o apostolii, la început: „*Întinde-Ți mâna...*”. „*Pentru ce se întărită neamurile și pentru ce cugetă noroadele lucruri deșarte? Împărații pământului s-au răsculat și domnitorii s-au unit împotriva Domnului și împotriva Unsului Său... dă putere robilor Tăi să vestească Cuvântul Tău cu toată îndrăzneala și întinde-Ți mâna*” ca în timpul vestirii Cuvântului vorbit, să se facă mari minuni și semne astfel încât nimeni să nu mai spună „Fratele cutare și-a pus mâinile peste mine și după aceea s-a întâmplat”. Toți să recunoască faptul că Dumnezeu ne-a trimis Cuvântul Lui și ne-a vindecat.

Doamne, la sfârșit nu stă un om în centru, ci Tu ca Domn, ca și Capul Adunării, Tu ești proslăvit mai presus de tot și de toate.

Doamne, Te rugăm dăruiește-ne binecuvântarea Ta deosebită și călăuzirea Duhului Sfânt, în Numele sfânt al lui Isus. Amin.

Puteți lua loc. Foarte scurt mă întorc la versetele care au fost deja citite din Ps. 85:9: „*Da, mântuirea Lui este aproape de cei ce se tem de El*”. Cine cunoaște sfânta Scriptură știe că este scris: „*Teama de Domnul este începutul înțelepciunii*”. Teama de Dumnezeu, un respect sfânt trebuie să se întoarcă în Adunare, un respect față de Dumnezeu și Cuvântul Său, astfel ca nimeni să nu fie de părere că poate face cu Cuvântul ce și cum dorește; ci noi toți să ne supunem sub mâna puternică a lui Dumnezeu, să ne supunem Cuvântului Său și să fim pregătiți să facem voia Lui. „*Da, mântuirea Lui este aproape de cei ce se tem de El*”.

Am putea spune: scumpă soră, scump frate, dacă te temi de Domnul, mântuirea lui Dumnezeu este foarte aproape de tine. Și Domnul ar putea spune: „Astăzi acest om a primit mântuirea, astăzi a intrat mântuirea în casa aceasta”.

Ps. 85:10: „*Harul și credințioșia se întâlnesc*” (lb. germ). Și aceasta aparține de această lucrare. Mulți doresc să primească harul lui Dumnezeu pentru că nu vor să fie pierduți, dar cum este situația cu credințioșia față de Dumnezeu și Cuvântul Său? Fie ca începând de acum, cei ce au primit

harul lui Dumnezeu să fie și găsiți credincioși înaintea lui Dumnezeu, în toate situațiile. Mă gândesc și la Cuvântul din Evrei 3, unde este scris despre Moise, că el a fost credincios în toată casa lui Dumnezeu ca slugă, dar Hristos este credincios ca Fiu, peste casa lui Dumnezeu; și casa Lui suntem noi. Dumnezeu dorește să aibă un loc unde să locuiască. El a spus: „*Cerul este scaunul Meu de domnie și pământul este așternutul picioarelor Mele! Ce Casă ați putea voi să-Mi zidiți și ce loc Mi-ați putea voi da ca locuință?*” După aceea aflăm că Adunarea este locul unde Dumnezeu dorește să locuiască și locuiește. Așa cum Dumnezeu era în Hristos, tot așa Hristos este în Adunare.

Scumpă inimă tu să aștepți aceasta în mod personal. Nu te tot uita în viitor spunând „noi așteptăm cutare și cutare lucru, până când Dumnezeu îl va folosi pe fratele nostru”. Este aceasta poziția corectă? Nu, nu este! Dumnezeu l-a folosit deja pe acel frate ca să dea mai departe ceea ce ne-a dăruit, deja, Dumnezeu prin harul Său. Acum este rândul nostru, Dumnezeu ni Se adresează tuturor, nu doar unuia.

V-o spun foarte clar: dacă voi așteptați ca Dumnezeu să mă binecuvânteze pe mine sau pe fratele Russ... Unii sunt chiar generoși, ei pot număra până la doi și, poate, chiar până la trei (și pe fratele Schmidt), iar apoi au încheiat numărătoarea. N-ar trebui să fie așa! Noi suntem o Adunare, Adunarea Dumnezeului Celui viu, un popor ales, o preoție sfântă, împărați ai Dumnezeului nostru. El este Marele nostru Preot, Împăratul nostru, iar noi toți formăm poporul Lui.

În Împărăția lui Dumnezeu nu este un sistem cu un singur om. El folosește pe unul, dar după aceea se adresează tuturor și toți sunt incluși în această lucrare.

Haideți să trecem mai departe, la Evrei 6, unde este scris un Cuvânt foarte important, care ne va vorbi tuturor: „*De aceea, să lăsăm adevărurile începătoare ale lui Hristos și să mergem spre cele desăvârșite (De aceea, să lăsăm deoparte începutul temeliei învățaturii lui Hristos și să ne ridicăm la maturitate deplină – lb. germ), fără să mai punem din nou temelia pocăinței de faptele moarte și a credinței în Dumnezeu*”.

Puteti vedea ce a accentuat Pavel aici. Cu o siguranță de sută la sută, el a scris epistola către evrei, iar aceasta reiese foarte clar din ultima parte a ultimului capitol. Pavel a fost omul pe care Dumnezeu l-a putut folosi ca să ordoneze darurile spirituale și toate lucrurile, din punct de vedere al învățaturii și toate să fie așezate la locul potrivit în Adunare. El a fost pus de Dumnezeu pentru acest scop.

Aici ne este spus: „*De aceea, să lăsăm adevărurile începătoare ale lui Hristos...*”. Ieri am observat că am fost păgubiți de aceste învățături începătoare, despre pocăință, despre botezuri, ș.a.m.d. Fratele Russ știe și o poate mărturisi; de câteva ori noi am vorbit despre starea Adunării și ne-am întrebat reciproc: care este cauza? Iar eu am spus: dacă numai eu aș fi predicat sau numai tu, sau doar noi doi, atunci amândoi am fi de vină acum că situația este, încă, așa cum este. După aceea am adăugat: „Dar noi am tradus predicile omului lui Dumnezeu, predicile prorocului, ale celui mai mare proroc din zilele lui Isus și ale lui Ioan Botezătorul până astăzi; noi le-am tipărit și au fost trimise în toată lumea. Dacă noi căutăm vina la noi înșine, atunci trebuie să mergem și la el și să căutăm vina și la el”.

De ce nu s-a schimbat situația, încă? Oare de ce mai suntem în această stare deplorabilă? Nu putem rămâne în această stare! Noi simțim că nu aceasta este starea finală, nu este starea voită de Dumnezeu! Și fiindcă simțim că încă nu suntem ceea ce dorește Dumnezeu să facă din noi, cred că am

voie să spun că acesta este, deja, primul pas spre îmbunătățire. Și nu este doar o vorbă goală, ci așa și este!

Dacă s-ar spune așa cum este scris despre epoca Laodiceea: „*Sunt bogat, m-am îmbogățit și nu duc lipsă de nimic*”, atunci ar fi rău pentru noi. Atunci Domnul ar trebui să ne spună: „*ești ticălos, nenorocit, sărac, orb și gol*”, apoi urmează: „și nici n-o știi”. Fratele Branham a spus, în această legătură: „Este deja trist dacă un om este gol; dar dacă el nici măcar nu-și dă seama de goliciunea lui, dacă el este amețit și nici nu știe care este situația lui, atunci el nu este doar gol, atunci el și-a pierdut și mințile”. Dar Dumnezeu ne-a dăruit harul să putem privi în oglinda Cuvântului și noi recunoaștem că Dumnezeu are dreptate și în această privință: aceasta este starea noastră proprie. Putem spune cu toții „amin” la aceasta? Dar așa cum am spus, aceasta nu este starea finală, acesta nu este sfârșitul.

După aceea Domnul spune: „*te sfătuiesc să cumperi de la Mine aur curățat prin foc*”. Mai bine citesc aceste cuvinte din Scriptură, ca să le avem exact. Cel mai bine este să nu cităm Scriptura doar din memorie, ci să citim din ea. Apoc. 3:18; restul nu doresc să-l repet fiindcă noi cunoaștem lucrul acesta din experiență, nu doar din text. Vers. 18: „*te sfătuiesc să cumperi de la Mine aur curățat prin foc, ca să te îmbogățești, și haine albe, ca să te îmbraci cu ele și să nu ți se vadă rușinea goliciunii tale și doctorie (alifie) pentru ochi, ca să-ți ungi ochii și să vezi*”.

Cât de credincios este Dumnezeu! Și tocmai în ultimul mesaj adresat ultimei epoci a Adunării, El ni Se prezintă în acest mod. Poate este bine s-o citesc din versetul 14: „*Îngerului Adunării din Laodiceea scrie-i: «Iată ce zice Cel ce este Amin»*”. 2 Cor. 1:16-17 și 20: „*În adevăr, făgăduințele lui Dumnezeu, oricâte ar fi ele, toate în El sunt «Da»; de aceea și «Amin»*”. El este DA și AMIN! Așa Se prezintă El ultimei epoci a Adunării: „*Iată ce zice Cel ce este Amin*”. «Amin» înseamnă „așa este”; „așa cum a spus-o El, așa și este”. Iar noi spunem «amin» fiindcă suntem de acord.

„*Iată ce zice Cel ce este Amin, Martorul credincios și adevărat*”. Au existat mulți martori. Puteți citi și în Evrei 12:1, unde este scris: „și noi, dar, fiindcă suntem înconjurați cu un nor așa de mare de martori”, puteți citi în Is. 43:12 unde Domnul spune: „*voi Îmi sunteți martori, zice Domnul, că Eu sunt Dumnezeu*”; puteți citi în Fapte 1:8: „și-Mi veți fi martori...”. Dar aici, în Apocalipsa, este scris că Domnul însuși este Martorul. Aici El nu spune ceva unui proroc sau unui apostol, ci aici El umblă în mijlocul celor șapte sfeșnice, aici El vorbește și-i spune Adunării ceea ce are El de spus. Înainte s-o mustre, El Se prezintă Adunării și spune: „*Iată ce zice Cel ce este Amin, Martorul credincios și adevărat, începutul zidirii lui Dumnezeu*”.

Am ajuns din nou la această temă: „începutul zidirii lui Dumnezeu”. Dumnezeu a făcut un început nou în Hristos. El este Cel întâi născut dintre mulți frați, zămislit prin Duhul. Și aceasta am spus-o foarte clar: la fel cum s-a întâmplat cu Hristos, cum a început cu El, Cel întâi născut, tot așa se va întâmpla și trebuie să fie cu toți întâii născuți. Cum a devenit Cuvântul trup? Cuvântul făgăduinței a fost dat Mariei, iar ea a zis: „*Iată roaba Domnului; facă-mi-se după cuvintele tale!*” Astfel Cuvântul a devenit trup.

În aceste zile, Cuvântul făgăduinței ne este dat nouă. Cu ce scop? Pentru ca fiii lui Dumnezeu să fie născuți, ca ei să poată fi descoperiți. Mulți, prea mulți vorbesc despre aceste lucruri cu un entuziasm mare: „O, noi am fost descoperiți ca fii ai lui Dumnezeu”. Este o priveliște tristă, o rușine pentru Dumnezeu: ei se ceartă în fel și chip, au dușmănie, răutate de tot felul și ei să fie fiii lui Dumnezeu? Nu și iarăși nu!

Dacă suntem fii, atunci să fim după felul lui Isus Hristos, căci așa este scris. Eu doresc s-o citesc ca să știți că așa este scris. Nu m-am pregătit special pentru această temă, dar este scris în Cuvântul lui Dumnezeu. Trebuie să citesc, scurt, din 1 Cor. 15. Voi puteți citi mai multe versete, dar eu citesc din 1 Cor. 15:48-49: „*Cum este cel pământesc (Adam), așa sunt și cei pământești; așa cum este Cel ceresc (adică Hristos), așa sunt și cei cerești. Și după cum am purtat chipul celui pământesc, tot așa vom purta și chipul Celui ceresc*”. Acesta este Cuvântul sfânt al lui Dumnezeu. Și este scris: „*Oare din aceeași vână a izvorului țâșnește și apă dulce și apă amară?*” (Iac. 3:11).

Ce iese din inimile oamenilor? Nici în punctul acesta nu trebuie să se înșele cineva. „*Din prisosul inimii vorbește gura!*” Iar apoi Iacov scrie: „*Dacă... cineva... nu-și înfrânează limba ... religia unui astfel de om este zadarnică*”. Fiecare este de părere că poate spune ce dorește și scapă. Așa nu se poate! Nu și iarăși nu! Dumnezeu dorește respect, El vrea să pună frica de Dumnezeu în poporul Lui, în Adunare. Fără frica de Dumnezeu, care este începutul înțelepciunii, nu se va întâmpla absolut nimic.

Mai departe citim în Apoc. 3:15. Este bine să citim, ca să întărim aceasta cu un «Da» și «Amin». Dacă noi spunem «Da» celei de-a doua situații, atunci trebuie s-o recunoaștem și pe prima și să-i spunem «Da». Aici Domnul nostru spune: „*Știu faptele tale: că nu ești nici rece, nici în clocot. O, dacă ai fi rece sau în clocot!*”.

Acum vă rog, spuneți cinstit: nu este aceasta starea noastră? Nu suntem chiar reci ca gheața – asta nu ne-o poate spune nimeni - dar suntem noi fierbinți ca focul? Suntem fierbinți ca focul? Mai mult ca sigur că nu suntem. Haideți s-o spunem foarte cinstit: nu suntem. Atunci cum suntem? Din nou Cuvântul lui Dumnezeu are dreptate. Acum vă întreb într-un mod foarte conștient: recunoaștem noi toți că aceasta este starea noastră? Aceasta este starea noastră! Și nu vă mirați că la începutul acestui an Dumnezeu începe în acest fel cu noi. Credeți voi că eu am citit, deja, acest Cuvânt, astăzi? Nu, nu, în niciun caz. Dar cum ajungem la acest Cuvânt? Prin călăuzirea Duhului Sfânt. Fiindcă Domnul dorește să facă ceva, timpul Lui a sosit.

Odată, când frații Lui I-au spus să se ducă în Iudeea, Isus a spus: „*Vremea Mea n-a sosit încă, dar vouă vremea totdeauna vă este prielnică*” (Ioan 7:6). Timpul nostru a fost întotdeauna, dar acum este timpul lui Dumnezeu, ceasul lui Dumnezeu. El să Se ridice și să facă ceva, un lucru mareț, mai presus de orice îndoială, astfel încât nimeni să nu mai întrebe: „Oare Dumnezeu a făcut-o?”, ci oamenii să știe că Dumnezeu a făcut-o. Când, cum și unde se va întâmpla? Se va întâmpla la ceasul lui Dumnezeu, la timpul hotărât de El, dar prin Adunarea care este Trupul Lui. De aceea are loc această pregătire. Să spunem „Da”, așa este, după cum este descrisă starea în Apoc. 3:15.

Credeți că îmi este ușor să spun aceasta? Nu! Dar eu mărturisesc foarte cinstit și deschis că aceasta este starea mea, așa cum este descrisă în Scriptură. Eu o spun și ultimului care mai dorește să-și ascundă starea: aceasta este și starea ta! Noi ne aflăm într-o stare căldicică.

O întrebare: dacă știm că revenirea Domnului este chiar în fața ușii și că noi am primit ultimul mesaj al lui Dumnezeu ca o avertizare pentru chemarea afară, atunci câtor oameni le-ai vestit tu acest mesaj? A fost o dorință în inima ta ca să avertizezi poporul că „noi trăim în cutare și cutare timp, că Dumnezeu a făcut cutare și cutare lucru...? Aici ai o predică, te rog citește-o și dacă dorești să știi mai multe atunci mai întreabă-mă”. Cine a făcut? Ce a făcut? Cum a fost cu primii creștini? Când a început prigonirea în Ierusalim, credincioșii s-au împrăștiat pretutindeni și ei au vestit Împărăția lui Dumnezeu. Și astfel a fost răspândită.

Ce am făcut noi cu ceea ce ne-a încredințat Dumnezeu nouă? Cu siguranță că noi am vorbit despre timpul sfârșitului, despre catastrofe, cutremure, ș.a.m.d; probabil și despre prăbușirea cursului valutar și despre alte lucruri. Dar am spus noi apropiaților noștri, cu care avem legături, le-am spus noi în dragoste și cu înțelepciune: „Ascultă, este de datoria mea să ți-o spun; eu trebuie să ți-o spun: «...»”. Căci ce spune Dumnezeu în Ezechiel 33?: „*Când zic celui rău: «Răule, vei muri negreșit!» și tu nu-i spui, ca să-l întorci de la calea lui cea rea, răul acela își va pierde viața în nelegiuirea lui, dar sângele lui îl voi cere din mâna ta* (dar pentru pierderea vieții lui te voi face răspunzător pe tine – n.tr.)”. Unii argumentează cu: „Ah, oamenii și așa nu ascultă”. Domnul i-a poruncit chiar prorocului Ezechiel s-o spună: „*Tu să le spui cuvintele Mele, fie că vor asculta, fie că nu vor asculta; ei vor ști, totuși, că în mijlocul lor a fost și este un proroc*” (Ezech. 2:5+7).

Dar nimeni să nu meargă acum și să spună: „Prorocul..., prorocul..., prorocul...”! Nici în acest fel nu este corect. Da, el este prorocul, dar totul trebuie spus în contextul corect. Mărturia voastră trebuie să se bazeze pe o temelie biblică și, apoi, desigur, să spuneți direct: „Dumnezeu a avut un om care a primit o chemare deosebită, a avut un mesaj și a vestit tainele ascunse care i-au fost descoperite”. Aceste lucruri formează o unitate, dar aceste lucruri nu se spun direct la început, ci mai spre final. Mai întâi trebuie să ai o introducere.

Câți doresc să fie folosiți de Dumnezeu ca să aibă o astfel de mărturie încât oamenii să o și înțeleagă? Noi știm cum funcționează lucrul acesta. Uneori îi „molestăm” pe oameni, astfel încât să se sature pentru totdeauna. De-ar putea Dumnezeu să facă din noi niște oameni atât de binecuvântați încât oamenii să dorească să vină la noi, să se simtă bine în prezența noastră și să ne întrebe: „Oare despre ce este vorba în mijlocul vostru?”

Eu cunosc pe cineva – și un frate care-l cunoaște bine și el, se află acum în mijlocul nostru – care a spus cuiva: „Eu am vorbit cu domnul Frank de câteva ori, dar nu înțeleg de ce nu m-a invitat la o adunare?” Eu știu că Dumnezeu l-a apucat deja, dar mai aștept puțin. Oamenii se așteaptă ca noi să le-o spunem.

Dar acum urmează și întrebarea - și nu facem niciun fel de taină din aceasta: ce găesc oamenii în mijlocul nostru, dacă i-am invita și ei ar veni, astăzi? Oare ce ar vedea ei în mijlocul nostru? Ar găsi ei aici Împărăția lui Dumnezeu? Ce ar găsi? Aceasta este întrebarea foarte serioasă. Mulțumiri lui Dumnezeu că acești oameni încă n-au venit. Da, fratele de aici se miră, dar apoi spune ca acest lucru este adevărat. Fiți sinceri! Haideți să fim mulțumitori că masele de oameni încă n-au venit, altfel ar fi plecat din nou.

Acel bărbat are mult de-a face cu credincioși. Desigur, nu aici, ci în altă parte. Noi nu vorbim niciodată despre oamenii care sunt în mijlocul nostru. Acest incident s-a întâmplat în altă țară. Și în ultima noastră conversație, acest bărbat mi-a spus: „Domnule Frank, nu vă supărați pe mine, dar eu am avut de-a face cu un mare număr de credincioși. Am întâlnit și oameni pe care dumneavoastră îi cunoașteți, pe care îi apreciați și care primesc și predicile de la voi”. După aceea a venit lovitura de ciocan, când el a spus: „Dar atâta ceartă, conflicte, atâta calomnie și atâta răutate n-am mai întâlnit nicăieri”. Acum o aveți. Un bărbat înnoptează în casa unor credincioși, iar ei îi vorbesc: „Trebuie să credeți mesajul! Dumnezeu a trimis un proroc. Nu știți lucrul acesta? Îl cunoașteți pe fratele Frank!” Acel bărbat a spus: „Eu îl cunosc”. Dar eu nu doresc să relatez mai multe detalii aici. Bine că nu este vorba despre nimeni din ce prezenți sau care ar putea fi prezent aici. Dar se poate întâmpla ca noi să facem precum acea femeie după ce a auzit acea predică tăioasă a fratelui Branham. După predică,

fratele Branham a ieșit pe o ușă laterală, dar această femeie a mers la el și i-a spus: „Frate Branham, în predica ta i-ai muștrat pe toți, dar pe mine nu m-a atins nimic”. Apoi a venit la fratele Branham un predicator tânăr și i-a spus: „Această femeie este cea mai clevetitoare și bârfitoare femeie din întregul oraș. Ea face prăpăd cu limba ei, dar zice: «Tu i-ai muștrat pe toți, dar pe mine nu m-a atins nimic din ce ai enumerat»”.

Dragii mei, haideți să facem parte din rândul acelor care sunt atinși de acest Cuvânt, cărora Cuvântul li se mai adresează. Abia atunci ne poate ajuta Dumnezeu. Câți dintre voi cred că Dumnezeu Se va mai îngriji ca și alții să asculte ceea ce dorește El să spună acestei generații? O, da! Dumnezeu Se va îngriji de aceasta.

Dar acum noi trebuie să creăm această atmosferă potrivită pentru aceasta. Fratele Branham a vorbit și despre aceasta: „Când ouăle sunt puse în cuib, atunci acolo este căldura și atmosfera propice astfel încât acolo să nască o viață”. Dar există și unele cuiburi cu niște ouă stricate. Este necesară căldura, fiindcă numai așa poate ieși viața nouă. Avem noi această căldură a cuibului aici? Ar găsi-o oamenii dacă ar veni? Ar găsi ei fețe strălucitoare și sincere, aici, umplute cu dragostea lui Dumnezeu, astfel încât să se poată spune cu sinceritate „Mă bucur așa de mult că te revăd”? Iar dacă cineva spune: „Frate, te iubesc!”, atunci acest lucru să fie adevărat. Să nu rostim doar niște vorbe goale, ci faptele și toată viața noastră să confirme aceste lucruri! În epistola sa, Ioan spune: „Noi suntem datori să ne iubim unul pe altul așa cum Domnul ne-a iubit pe noi; să ne dăm viața unul pentru celălalt așa cum Domnul Și-a dat viața Lui pentru noi”.

În unele lucruri – probabil în toate – noi am făcut prea puțin. Și închipuți-vă că, din câte știu eu, noi toți sau cei mai mulți dintre noi, am mizat pe răpire și am așteptat-o. Dar care a fost starea noastră? Haideți să-I mulțumim lui Dumnezeu că Domnul încă n-a venit. Sunteți de acord? Poate n-am auzit eu, dar nu contează. Haideți să-I mulțumim Domnului că El încă n-a venit. Altfel aici s-ar fi auzit un strigăt mare de disperare. Mulțumiri Domnului pentru harul Său!

Voi nu știți ce simt eu. Deseori am exprimat-o, că eu nu doresc doar să fi predicat, ci doresc ca toți aceia care, după ce au auzit, au ascultat și au crezut Cuvântul pe care Dumnezeu l-a descoperit pentru acest timp, ei să fie pecetluiți. Și aceasta trebuie s-o știm toți: oamenii pot fi botezați cu Duhul Sfânt pe loc, dar pecetluirea are loc după ce noi am auzit Cuvântul Adevărului și l-am primit. V-o citesc din Efes. 1:13-14: „Și voi, după ce ați auzit Cuvântul adevărului (mesajul salvării voastre), ați crezut în El, ați fost pecetluiți cu Duhul Sfânt, care fusese făgăduit”. Aici nu este scris nimic despre ungere, ci este vorba despre o pecete.

Cunoașteți predicile fratelui Branham „Strigătul disperării” și „Semnul”? În aceste predici el dă exemplul unui vagon care este încărcat, iar apoi vine inspectorul și verifică totul. Și atât timp cât nu este în regulă, el nu poate sigila acel vagon. Totul trebuie să fie în ordine și abia după aceea el poate pune pecetea.

A sosit timpul să punem lucrurile în ordine, astfel încât pecetea lui Dumnezeu să poată veni peste noi. Noi am înțeles foarte clar că ungerea vine peste toți. „Ploaia cade peste cei drepti și peste cei nedrepti”, „soarele strălucește peste cei buni și peste cei răi”. Doar ungerea cu Duhul, în sine, nu spune nimic.

După estimarea unora, pe țărmul de vest al Americii, îndeosebi în Los Angeles, California, Santa Barbara și până în San Francisco, trăiesc milioane de oameni – nu știu dacă aprecierea este

corectă, că există zece milioane de oameni ai Evangheliei depline, pentecostali, care toți au primit și au fost unși cu Duhul. Și nimeni să nu-mi spună că acolo este un duh fals, nu, nu! Este Duhul Sfânt! Nu Duhul este fals, ci oamenii sunt falși fiindcă n-au primit sămânța dumnezeiască în ei. Și voi știți ce a spus fratele Branham despre viziunea pe care a avut-o, când a văzut acea femeie care purta pantofi cu tocuri înalte și a spus celorlalte femei: „O, nu trebuie să ascultați de acest nebun! Vă voi dovedi că și eu, așa cum sunt, pot umbla cu Domnul”. Și a mers pe un drum oarecare, apoi a început să se clatine și în cele din urmă ea a căzut în prăpastie scoțând un strigăt puternic.

Câți nu sunt unși cu Duhul Sfânt? Nu demult, când am fost în Africa am citit statul oamenilor de afaceri creștini și primul lucru de care te poți mira este credința în sfânta treime. Așa ceva nu poți înțelege. Acel bărbat care a fost martor chiar la slujba lui Charles Price din ultimii ani de viață ai acestuia, care a trăit și primele zile ale slujbei fratelui Branham și a văzut atâtea lucruri ca nimeni altul, a cărui soră era Nightingale, pe care fratele Branham a văzut-o în vedenie, cum va muri la ora 2 și l-a sunat pe Demos și i-a spus: „Trebuie să-ți spun ceva”... Oameni care au văzut și auzit totul, după aceea ei au scris în statutul lor: „Cine nu acceptă aceasta nu poate deveni membru”! De altfel, aceasta era singura propoziție adevărată din statutul lor. Eu nu știu de ce aș deveni un membru acolo. Să fiu mădular în Trupul lui Hristos îmi este suficient. Mădulare, da. Membri ai unui club, nu!

De ce spun eu acest lucru? Pretutindeni există lucruri puternice, Duhul călăuzește și... ce aveți? Mă gândesc la acel bărbat care și-a pus mâinile peste cardinalul Bea, la Vatican ca și el să primească Duhul Sfânt. Iar când l-au scuturat puțin, au venit gărzile și l-au eliberat din mâinile lor fiindcă au crezut că acei doi frați doreau să-i facă rău. Chiar i-au făcut!

Astăzi totul este amestecat. Fiii lui Dumnezeu au luat fiicele oamenilor. Unii care vorbesc despre zilele lui Noe, spun: „Da, ei au mâncat și au băut...”. Noi toți facem aceasta, nu este ceva nou. Că oamenii se însoară și se mărită, nici acest lucru nu este nou; și noi o facem. Dar ce a fost atunci? Ce s-a întâmplat? Este scris: „mâncau, beau, se însurau și se măritau”. Dar tu nu te-ai căsătorit? Tu n-ai mâncat, n-ai băut? Oare nu toți oamenii, atât cei credincioși cât și cei necredincioși, mănâncă și beau? Dar care a fost punctul?

„Când fiii lui Dumnezeu au văzut că fetele oamenilor erau frumoase [și din toate și-au luat de neveste pe acelea pe care și le-au ales” (Gen. 6:2)] și astfel, linia lui Dumnezeu prin Set – din care trebuia să Se nască și Hristos, după trup, din seminția lui David – s-a amestecat cu linia lui Cain atunci Dumnezeu a spus: „Sfârșitul oricărei făpturi este hotărât înaintea Mea” (Gen. 6:13). Și tocmai în acel timp Dumnezeu a trimis un proroc cu un mesaj. Și ce s-a întâmplat? Când fiii lui Dumnezeu s-au amestecat, ei au întors spatele prorocului lui Dumnezeu.

Știți ceva? Duhul lui Dumnezeu ne-a descoperit și următorul lucru: când Domnul Isus a murit și trupul Lui a fost pus în mormânt, El S-a coborât în locurile de jos și a predicat duhurilor din închisoare. Dar cărei generații i-a predicat El? Aha! Cărei generații? Acum vă citesc acest lucru, ca voi să știți ce judecată a venit peste fiii lui Dumnezeu care l-au refuzat pe acest proroc și care au întors spatele mesajului lui Dumnezeu și l-au batjocorit. Ei vor trebui să dea socoteală ca nicio altă generație!

V-o citesc, ca voi să știți că așa este scris în 1 Pet. 3:18-20: *„Hristos, de asemenea, a suferit o dată pentru păcate, El, Cel neprihănit, pentru cei nelegiuți, ca să ne aducă la Dumnezeu. El a fost omorât în trup, dar a fost înviat în duh, în care S-a dus să propovăduiască duhurilor din închisoare, care fuseseră răzvrătite odinioară, când îndelunga răbdare a lui Dumnezeu era în așteptare, în zilele lui Noe”.*

Veți vedea că noi avem același tablou în fața ochilor noștri. Toate adunările care (odinioară) s-au opus bisericii mondiale romane, se întorc în poala mamei lor, caută recunoaștere și doresc să aibă părtașie cu ea. Toată mișcarea Evangheliei depline s-a îndepărtat de Cuvânt, toate au devenit organizații și denominații, se unesc și fac o lucrare comună, proprie, în loc să urmeze mesajul profetic. Este așa cum a fost în zilele lui Noe, când a avut loc un amestec al celor două linii diferite, despre care Domnul a spus, chiar în Grădina Eden: „*Vrăjmășie voi pune între tine și femeie, între sămânța ta și sămânța ei*” (Gen. 3:15). Și Pavel o spune foarte clar în Rom. 9, că Hristos trebuia să Se nască din seminția lui David. Atunci, această linie binecuvântată de Dumnezeu a acționat într-un mod lumesc.

La fel s-ar întâmpla dacă, astăzi, frați credincioși s-ar căsători cu femei necredincioase și ar spune: „O, n-are nicio importanță!” și noi am vesti aici în fața unor scaune goale. Vă asigur că Dumnezeu nu Se lasă batjocorit. Va exista o zi a judecății. Voi puteți citi mai departe și veți vedea că ei sunt numiți „îngeri” legați cu lanțuri și păstrați pentru judecată (2 Pet. 2:4). Demonii încă nu sunt legați și nici Diavolul; el este liber, iar noi toți am experimentat aceasta suficient de mult. Există o învățătură care pretinde că noi trăim deja în Mileniul păcii și diavolul este legat. Și un frate a spus: „Vai de mine, atunci eu n-aș dori să fiu aici când diavolul va fi dezlegat”. Nu, nu, Diavolul nu este legat, este liber. Și acești îngeri căzuți, demonii, stăpânesc în văzduh. Lupta noastră nu este împotriva cărnii și a sângelui, ci „*împotriva căpeteniilor, împotriva domniilor, împotriva stăpânilor în tinericului acestui veac, împotriva duhurilor răutății care sunt în locurile cerești*”.

Mă puteți crede pe cuvânt, căci am citit din Cuvântul lui Dumnezeu. Aici nu este scris: „în zilele lui Ghedeon”, „în zilele lui Samson” sau în alte zile, ci este scris: „*în zilele lui Noe, când îndelunga răbdare a lui Dumnezeu era în așteptare*”, atunci acei răzvrățiți l-au părăsit și batjocorit prorocul lui Dumnezeu. Domnul Dumnezeu S-a îngrijit de aceasta, când Domnul S-a coborât în locurile cele mai de jos și, mai întâi, a anunțat ce se va întâmpla cu acea generație. Ce va fi cu a noastră?

Voi vedeți că noi atingem pe scurt anumite subiecte și trecem de la unul la altul. Să ne întoarcem Evrei 6 și apoi, încet, să ne apropiem de încheiere.

Dar să primim această avertizare: dacă Dumnezeu trimite un proroc, atunci El îl trimite cu un scop: fiindcă El dorește să ne vorbească, să ne descopere planul Său. Nu ca noi să-l respingem și să-i întoarcem spatele.

Aici, în Evrei 6 ne este spus: „*De aceea, să lăsăm adevărurile începătoare ale lui Hristos și să mergem spre cele desăvârșite (De aceea, să lăsăm deoparte începutul temeliei învățaturii lui Hristos și să ne ridicăm la maturitate deplină – lb. germ), fără să mai punem din nou temelii pocăinței de faptele moarte și a credinței în Dumnezeu*”. Ci așa cum o scrie Pavel în Efes. 4:13: „*până vom ajunge toți la unirea credinței și a cunoștinței Fiului lui Dumnezeu, la starea de om mare, la înălțimea staturii plinătății lui Hristos*”.

Astăzi am recunoscut că cel mai bun lucru pe care-l putem face înaintea lui Dumnezeu, este să fim cinstiți. Aceasta am observat-o și ieri și I-am dat dreptate lui Dumnezeu în judecata pe care El a pronunțat-o. Noi nu doar repetăm ceea ce a spus Pavel, ci din adâncul sufletului nostru strigăm: „O, nenorocitul de mine, cine mă va izbăvi de acest trup de moarte?”. Fiindcă am recunoscut că n-avem nimic bun în noi. Să continuăm și să recunoaștem ce este scris în următorul verset: „*Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, prin Isus Hristos, Domnul nostru!*” (Rom. 7:25). Și citim mai departe: „*Acum, dar, nu este nici o osândire pentru cei ce sunt în Hristos Isus...*” (Rom. 8:1).

Frați și surori, credeți-mă, în 1 Cor. 10:11 este scris: „*Aceste lucruri li s-au întâmplat ca să ne slujească drept pilde*”. Și voi știți ce s-a întâmplat atunci. În orice caz, ei au rătăcit patruzeci de ani în pustiu și s-au oprit în exact patruzeci de locuri. O puteți reciti. Și totuși n-au ajuns la țintă. După aceea a început o altă epocă, un alt timp și ei nu mai rătăceau dintr-un loc în altul prin pustiu. Atunci a fost spus: „Întărește-te și îmbărbătează-te! Eu voi fi cu tine, cum am fost cu Moise. Porunciți poporului: «...peste trei zile veți trece Iordanul»”.

În mijlocul poporului Israel au existat două lucruri. Unul a fost chemarea afară, conducerea prin pustiu. Cu toate că poporul a fost neascultător, Dumnezeu a trebuit să stea de partea lor din pricina celorlalte popoare și Moise s-a aruncat în spărtură, zicând: „*Iartă-le acum păcatul! Dacă nu, atunci șterge-mă din cartea Ta pe care ai scris-o!*”, ca nu cumva popoarele dimprejur să zică: „*Domnul n-avea putere să-i ducă în țara pe care le-o făgăduise*”. Voi cunoașteți sfânta Scriptură.

Dar, după aceea, a sosit și momentul când ei au încetat să meargă tot în cerc, din loc în loc, prin pustiu, când Cuvântul care era în chivot, cu făgăduința intrării în țara Canaan, a fost pus pe umerii preoților. Eu cred că acesta este punctul la care am ajuns noi acum. O puteți crede? Acesta este punctul la care noi am ajuns acum: un an de veselie. Fiecare să se întoarcă la proprietatea sa dumnezeiască, legitimă.

Noi am mai putea spune multe lucruri noi. Azi după amiază vom avea încă o adunare, iar diseară vom serba Cina Domnului. Înainte va avea loc și un botez, căci aici sunt unii care doresc să se boteze, care vor să asculte de ceea ce s-a predicat ieri. Eu am fost bucuros că nimeni nu a privit aceste lucruri ca fiind prea aspre. Ci fiecare cu care am vorbit a spus: „Frate Frank, a fost adevărul: așa este starea noastră. Noi am ascultat și am primit-o. Acestea au fost niște lovături, dar binefăcătoare nouă”.

Haideți să mai citim încă o dată în Evrei. Acolo, acest bărbat al lui Dumnezeu spune: „*Dar dacă sunteți scutiți de pedeapsă (scutiți de disciplinare), de care toți au parte, sunteți niște feciori din curvie (copii nelegitimi, falși), iar nu fii*” (Evr. 12:8). Dar fiindcă am primit această disciplinare, atunci suntem copii adevărați. Iar pe acela pe care Tatăl cerească îl iubește, îl și disciplinează. De ce? Ca să facă din el un copil al lui Dumnezeu ascultător. O, ce mi-aș fi dorit ca cei doi fii ai mei să fie oameni ai lui Dumnezeu. Amin!

Vreți voi, cu toții, să vă rugați pentru aceasta, ca Dumnezeu s-o facă? Amin. O, cum aș vrea ca toată casa mea să fie salvată, nimeni să nu lipsească în ziua Domnului. Uneori și eu a trebuit să disciplinez, când pe unul, când pe altul din fiii mei. Și oricât ar fi de ciudat, cel mai tânăr era mereu aici - acum nu-l văd - dar uneori el mi-a spus: „Tati, încă îmi mai aduc aminte de acea dată când am încasat-o”. Atunci eu i-am spus: „Fiul meu, îți amintești și multele situații când ți-am iertat toate lucrurile și nu ți le-am socotit?” Și după aceea a fost totul bine. Da, Tatăl nostru cerească este un Dumnezeu credincios. Închipuți-vă, ce ar fi dacă El ne-ar lăsa să umblăm de capul nostru și nu ne-ar corecta; atunci ce Tată ar fi El? Nu! Dumnezeul nostru este un Tată credincios pentru toți copiii Lui.

Acum a sosit timpul când toți adevărații copii ai lui Dumnezeu suportă și primesc disciplinarea Domnului și spun: „Doamne, chiar mai mult! Este bine! Eu am nevoie de această corectură. Doamne, Tu să disciplinezi, Tu să corectezi, fiindcă eu doresc să rezist înaintea Ta”. Dumnezeu Se va îngriji de aceasta.

Haideți să cuprindem. Tot ceea ce spune Dumnezeu este corect. Dar acum suntem obosiți de starea noastră căldică. Cine este obosit de starea aceasta în care ne aflăm? Cine spune: „Doamne, e

prea mult! Așa nu mai merge!”? Cine o poate spune? Amin. Amin. Așa cum eu Îl cunosc pe Dumnezeu și Cuvântul Său, El spune că aceia sinceri vor ajunge la țintă. Și vă pot spune, pe baza autorității Cuvântului, că El nu ne va lăsa în această stare. El ne va așeza pe un teren mai înalt, pe terenul biruinței de la Golgota și toți vrăjmașii Lui vor fi puși sub picioarele Sale. Nouă nu ne va fi teamă de dușman; el trebuie să plece, căci încă mai este valabil legământul pe care David l-a încheiat cu Goliat, conform vocii lui Dumnezeu: „*Dacă va putea să se bată cu mine și să mă omoare, noi vom fi robii voștri, dar dacă-l voi birui și-l voi omorî eu, voi ne veți fi robi nouă și ne veți sluji*”. Voi cunoașteți această înțelegere.

Lupta a avut loc cu Fiul lui David, Isus Hristos, Domnul și Răscumpărătorul meu. Voi nu trebuie să vă mai ocupați de vrăjmaș. Nu începeți o discuție cu el, căci n-are sens. Dacă este necesar, atunci spuneți doar: „Înapoia mea, Satano!” Dar vă rog, o a doua propoziție să nu mai spuneți. Nu intrați în nicio discuție cu Diavolul! El are prea multă experiență și noi nu vom putea ține pasul cu el. Înainte ca tu să-ți dai seama, el te va fi și mințit și atras în cursă.

Deci, Fiul lui David, Domnul nostru l-a învins pe Satana. Cine trebuie să se supună acum? Cui? De ce a spus Domnul: „*Iată că v-am dat putere să călcați peste șerpi și peste scorpii și peste toată puterea vrăjmașului și nimic nu vă va putea vătăma*” (Lc. 10:19)? Domnul nu i-a dat putere Satanei asupra noastră. Ci El ne-a dat nouă putere peste Satana și noi mărturisim: Isus este Biruitorul. Capul Șarpelui este zdrobit! Lăudat să fie Numele Domnului!

Probabil Domnul S-a ridicat deja. Eu știu că aceste adunări sunt în voia lui Dumnezeu și știu că Dumnezeu ne-a încolțit astfel încât niciunul dintre noi să nu mai fie îngâmfat și să-i privească pe alții cu dispreț. Fiecare se cunoaște pe sine și, împreună cu Petru, spune: „O, Doamne, eu sunt un om nevrednic”. Voi cunoașteți Evangheliile. Mulțumiri Dumnezeului nostru! El are intenții de dragoste și pace cu noi și va duce totul la un bun sfârșit minunat. El este „Amin”-ul, El este împlinirea tuturor lucrurilor pe care le-a făgăduit. El este Alfa și Omega, Începutul și Sfârșitul, Lui nu-I scapă absolut nimic. La El este totul și totul se împlinește la timpul potrivit și conform vocii Sale. El este Martorul credincios și adevărat și este Mijlocitorul nostru. El este începutul zidirii lui Dumnezeu, iar noi putem fi o parte a acestei zidiri noi a lui Dumnezeu, prin zămislire. Născuți din nou și înnoiți prin Duhul, datorită seminței Cuvântului care a fost semănat în noi.

Credeți-o: noi suntem îndreptățiți! Noi nu rămânem în starea în care suntem, ci recunoaștem că Dumnezeu ne-a scos, deja, din starea aceasta și ne-a înarmat cu puterea de Sus. Îi mulțumim deja ca și când am fi primit-o, fiindcă noi știm: Cuvântul Lui nu minte și făgăduințele Sale se vor împlini. Ceea ce spune, El și împlinește. Cerul și pământul vor trece, dar Cuvântul Lui rămâne în vecii vecilor. Cuvântul Lui este în noi, ca sămânță dumnezeiască și astfel noi rămânem cu El și Cuvântul Său în vecii vecilor. De ce? Fiindcă am primit viața veșnică prin harul Său. Lăudat să fie Numele Său. Amin.

Să ne ridicăm pentru rugăciune. Tată ceresc, Îți mulțumim din toată inima noastră. Suntem copleșiți de harul Tău, de dragostea Ta. Tu încă vorbești cu noi, așa cum vorbește un tată cu copiii Săi, pe care îi iubește.

Dumnezeule, binecuvântează-ne pe toți. Binecuvântează-i și pe aceia care n-au putut fi azi în mijlocul nostru. Credincios Domn, suntem adunați aici în prezența Ta, ca voia noastră să fie pusă în voia Ta și să spunem din toată inima noastră: „*facă-se nu voia mea, ci voia Ta!*” Te rog, ajută-mă să cunosc voia Ta, să cunosc căile Tale, să cunosc planul Tău. O, Doamne, condu-ne pe calea bună și dreaptă din pricina numelui Tău.

Doamne, noi ne-am recunoscut starea nenorocită, căldicică, dar venim la Tine și Tu ne spui: „*te sfățuiesc să cumperi de la Mine...*”. Da, Tu ești Sfetnic, Dumnezeu tare, Părintele veșnicilor, Împărat al păcii. Tu nu ești doar Sfetnic, ci ești și Dumnezeu tare, astfel că poți transforma acest sfat în realitate, cu noi.

Credincios Domn, noi suntem adunați aici în prezența Ta. Tu să faci cu noi așa cum Ți place. Eu mă încredințez Ție cu toată sinceritatea inimii mele, Ți încredințez întreaga mea viață personală și duhovnicească, dedic harului Tău și toată Adunarea Dumnezeului Celui viu, întreaga ceată răscumpărată prin Sânge. Doamne, Tu să Ți atingi ținta cu noi, astfel încât toți, din toată inima noastră, să ne rugăm: „Sfințească-se Numele Tău, vie Împărăția Ta, facă-se voia Ta, precum în cer așa și pe pământ”.

Doamne, așa cum este scris, dăruiește poporului Tău un duh binevoitor, înlătură Tu orice îndărătnicie și răzvrătire astfel încât să punem totul în ordine între noi, pentru ca astfel harul și credincioșia Ta să se sărute, să se îmbrățișeze, ca harul, mântuirea, pacea și binecuvântarea să fie în mijlocul poporului Tău. Și cum s-a rugat și Solomon, să nu existe nicio pierdere în mijlocul poporului Tău, nicio dezbinare. Ci Tu să fii în mijlocul poporului Tău.

Doamne, ajută-ne să lăsăm deoparte începutul temeliei învățaturii lui Hristos și să ne ridicăm la maturitate deplină. Tu să ne iei de mână și să ne conduci conform Cuvântului Tău. Cuvântul Tău să fie lumina picioarelor noastre. Doamne, fiecare Cuvânt pe care Tu ni l-ai dăruit și descoperit prin Duhul Tău va fi o lumină care strălucește în întuneric.

Doamne, spre seară s-a făcut lumină. Doamne, a sosit timpul să nu ne mai învărtim, rătăcind prin pustiu și să fim hrăniți de Tine. Nu! Atunci Tu Te-ai dezgustat de poporul Tău și ai spus: „ei totdeauna se rătăcesc în inima lor”.

Dumnezeul meu, pământeste vorbind, noi am ieșit afară din toate robiile babiloniene, dar în inima noastră am mai păstrat ceva. Doamne, curăță-ne, sfințește-ne și fă din noi o inimă și un suflet cu Tine. Doamne Dumnezeule atotputernic, chiar dacă nu este aici stâlpul de foc, dar chivotul Domnului întregului pământ să fie în mijlocul nostru. Aleluia! Laudă, cinste, glorie și închinare Numelui Tău sfânt. În ziua mântuirii, Tu ne-ai ajutat. Aceasta este ziua mântuirii, acesta este vremea potrivită. Anul de veselie al Domnului Dumnezeului nostru a început. Aleluia! Laudă, cinste și glorie să fie aduse Numelui Tău sfânt și minunat.

Doamne, eu simt, așa cum a simțit și fratele Branham când s-a rugat pentru fiul acelei femei din Memphis care era pe moarte, bolnav de sifilis; era inconștient și repeta întruna: „E așa de întuneric. E întuneric și frig”. Și după ce fratele Branham s-a rugat pentru el, băiatul a putut spune primele cuvinte: „Oh, mamă, acum se luminează aici”. Aleluia! Se face lumină și în această încăpere unde ne aflăm noi, lumină în inimile și în viețile noastre. Aleluia! Laudă, cinste și glorie Numelui Tău sfânt și minunat. Aleluia! Amin.